

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Filipa Havrdy a JUDr. Gordany Burianové ve věci žalobce **J** ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem K ■■■■■, zastoupeného Mgr. Janem Šafránkem, advokátem se sídlem Na příkopě 859/22, 110 00 Praha 1, proti žalované **FK Mladá Boleslav a. s.**, se sídlem U Stadionu 1118, 293 01 Mladá Boleslav, IČ: 26466902, zastoupené JUDr. Hanou Záveskou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, 293 01 Mladá Boleslav, o **vydání bezdůvodného obohacení**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 C 90/2016 - 156, **t a k t o :**

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 34.909,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Šafránka.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 C 90/2016 - 156 uložil soud prvního stupně žalované povinnost zaplatit žalobci 720.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 28. 8. 2014 do zaplacení do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Žalované dále uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 119.344,80 Kč, rovněž do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok II.). Soud prvního stupně žalobě vyhověl, neboť po provedeném

dokazování dospěl k závěru, že ujednání čl. 6.2 tzv. profesionální smlouvy o spolupráci při výkonu sportovní činnosti uzavřené mezi účastníky, na základě níž vykonával žalobce pro žalovaného sportovní činnost a za to mu byla poskytována odměna, je absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy. Vzhledem k tomu, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce na základě neplatného ujednání vrátil žalobci plnění (odměnu), kterou za 6 měsíců činnosti pro žalovaného od něj obdržel v částce 720.000 Kč, uzavřel soud prvního stupně, že v tomto rozsahu vzniklo žalované bezdůvodné obohacení, které je povinna vydat.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Namítala, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť soud neučinil jasné skutkové závěry. Vytýkala soudu prvního stupně, že již na počátku řízení si učinil závěr, že vztah mezi účastníky byl vztahem obdobným pracovnímu poměru a že se jedná o tzv. Švarc systém. Toto stanovisko soudu bylo pro žalovanou překvapením, neboť to nebylo nikde mezi účastníky zmíněno a soud tímto závěrem překročil tvrzení obsažená v žalobě. Žalobce pro žalovanou vykonával činnost profesionálního hráče fotbalu na základě profesionální smlouvy o spolupráci při výkonu sportovní činnosti, žalovaná v průběhu řízení navrhovala výslech svědků, na základě nichž by byl osvětlen vztah účastníků i okolnosti uzavření smlouvy o spolupráci, soud ale provedení těchto důkazů odmítl jako nadbytečné, a to aniž by to řádně zdůvodnil. Odvolatelka zdůraznila, že smlouva o spolupráci je standardní smlouvou, která se předkládá k registraci Fotbalové asociaci České republiky (dále jen „FAČR“) a základní znění smlouvy vychází ze vzoru FA ČR, což bylo prokázáno i směrnicí pro evidenci profesionálních neamatérských smluv. V této směrnici je mimo jiné uvedeno, že profesionální hráč musí být při uzavírání smlouvy zastoupen licencovaným hráčským agentem angažovaným hráčem, což bylo v daném případě splněno. Smlouvy s profesionálními hráči jsou uzavírány jako s osobami samostatně výdělečně činnými, vztah mezi klubem a profesionálním hráčem je založen na stejném principu, jako i v daném případě a funguje i v jiných sportovních odvětvích. Dosud se nestalo, aby některý soud takto koncipované profesionální smlouvy posoudil jako skryté pracovněprávní vztahy a tento závěr soudu zpochybnil celý desítky let fungující systém smluv mezi kluby a profesionálními hráči. Soud navíc ani nezjistil, kdo a kdy a jakým způsobem přiděloval žalobci „práci“ a nezdůvodnil, jaké další parametry charakteristické pro skryté pracovněprávní vztahy vztah mezi účastníky vykazuje. Namítala dále, že soud chybně v odůvodnění rozsudku uvádí, že žalovaná tvrdila, že žalobce nemusel odměny, které přijal, vracet a mohl dál zůstat hráčem žalované se statutem amatéra. Zdůraznila, že něco takového nikdy neuvedla a že naopak uváděla to, že žalobce měl možnost pokračovat v činnosti pro klub podle profesionální smlouvy až do ukončení smlouvy 30. 6. 2014. Žalovaná dále poukázala na to, že v řízení před soudem prvního stupně nevyšlo najevo, že by ujednání bodu 6.2 smlouvy o spolupráci uzavřené mezi účastníky bylo v rozporu s dobrými mravy. Toto ujednání nabízelo smluvním stranám jakousi zkušební dobu půl roku během níž měl klub právo posoudit, jak prospěšný pro něj může hráč být a hráč měl právo, aby mu prozatímně byla vyplácena sjednaná odměna s rizikem, že tuto odměnu bude muset, byť jen za určitých okolností, v podstatné míře vrátit. Pokud klub využil tuto možnost po zjištění, že profesionální hráč pro něho prospěšný není a smlouvu podle ujednání zrušil, měl hráč právo volby, a to nadále působit v klubu jako profesionální hráč, aniž musel odměnu vracet, a to do konce smlouvy, tedy do 30. 6. 2014 a nebo mohl částku 720.000 Kč vrátit a mohl přestoupit i před datem ukončení smlouvy 30. 6. 2014 do jiného klubu. Žalobce si dobrovolně zvolil druhou variantu, když si našel lépe placené angažmá a za těchto okolností dobrovolně uzavřel dohodu o ukončení smlouvy, přičemž zaplatil žalovanému shora uvedenou částku. Žalovaná po celou dobu řízení poukazovala na rozhodčí nález Sboru rozhodců FAČR ze dne 12. 9. 2014 a na rozhodčí nález Senátu sboru

rozhodců FAČR ze dne 12. 8. 2015, kde rozhodci FAČR v obou citovaných rozhodnutích dospěli k závěru, že je rozhodčí žaloba, již žalobce uplatnil nárok na zaplacení částky 720.000 Kč s příslušenstvím, není důvodná a zamítl ji. K těmto rozhodnutím měl soud při svém rozhodování přihlížet a zohlednit, že sbor rozhodců, ani arbitrážní komise, jako orgány, v nichž působí osoby právně vzdělané a zabývající se spory mezi hráči a kluby, nepovažovali ujednání v bodě 6.2 za ujednání v rozporu s dobrými mravy. Pokud jde dále o ujednání bodu 6.2 smlouvy, posouzení rozporu s dobrými mravy je nutno provést jednak ze subjektivního hlediska a jednak z objektivního hlediska. Pokud jde o subjektivní hledisko, je nutno respektovat zásadu, že smlouvy se mají plnit (*pacta sunt servanda*), kdy je nutno přihlídnout k tomu, že žalobce při uzavírání této smlouvy vystupoval jako podnikatel, a jako takový byl povinen profesionálně posoudit, co pro něj toto ustanovení smlouvy znamená a jaká rizika jsou s ním spojená. A to za situace, kdy byl zastupován profesionálním hráčským agentem. Již z tohoto postavení žalobce jako podnikatele plyne, že neměl právo být nezkušený, nepozorný nebo nedůvodně důvěřivý. Pokud agent žalobci nedoporučil smlouvu neuzavřít a jak tvrdí žalobce, nesplnil svou povinnost chránit jeho zájmy, jedná se o vztah výlučně mezi žalobcem a jeho agentem. Žalovaná pak hodlala výsledkem svědků prokázat, že znění ustanovení bodu 6.2 žalobce a jeho agent sám navrhl, soud však tento důkaz nepřipustil. Pokud jde o objektivní hledisko, žalobce od samého počátku věděl o možném jednostranném ukončení profesionální smlouvy, předem se žádných práv nevzdal a musel být srozuměn s tím, že pokud bude žalobce po ukončení smlouvy ve smyslu citovaného článku chtít být uvolněn od žalované, dojde ke zrušení registrace teprve poté, co vrátí všechny základní měsíční odměny, které přijal. Odvolatelka dále zdůraznila, že v projednávané věci nejde o bezdůvodné obohacení. To co žalobce vydává za bezdůvodné obohacení žalované není bezprostředním důsledkem smlouvy (čl. 6.2) a postupu žalované na základě tohoto článku. Právním jednáním, na jehož základě obdržela žalovaná 720.000 Kč, je dohoda o ukončení smlouvy, kterou žalobce se žalovanou uzavřel dne 20. 2. 2014, tedy právní jednání v souvislosti s nímž teprve žalobce žalované poskytl plnění k němuž nebyl nijak povinován. Jestliže měl žalobce za to, že smlouva je neplatná, měl u Sboru rozhodců FAČR platnost této smlouvy napadnout a nikoliv uzavírat další smlouvu v podobě dohody o ukončení smlouvy ze dne 20. 2. 2014. Pokud tak žalobce neučinil, uskutečnil právní jednání, které není neplatné. Jediná námitka, která by proti němu připadala v úvahu, spočívá v námitce právního jednání v podobě lichevní smlouvy podle ustanovení § 1796 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., tuto námitku ale nemůže vznést podnikatel, jímž v době uzavření dohody o ukončení smlouvy žalobce byl. Dohodu o ukončení smlouvy tedy z tohoto důvodu napadat nelze. Z těchto důvodů není zaplacení částky 720.000 Kč bezdůvodným obohacením žalované. Pokud pak soud prvního stupně dovozuje, že se na právní vztah účastníků vztahuje § 580 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., zdůraznila odvolatelka, že žalobce ve vztahu účastníků vystupoval jako podnikatel, na jehož právní jednání se vztahovala příslušná ustanovení obchodního zákoníku a není tedy možno postupovat podle § 49 bývalého občanského zákoníku o tísní a nápadně nevýhodných podmínkách. Navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba bude zamítnuta.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalované zdůraznil, že rozhodnutí soudu prvního stupně považuje za správné, když soud řádně zjistil skutkový stav a správně jej posoudil po právní stránce. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalované, že soud vytvářel jakýsi ničím nepodložený precedent, když přirovnal smluvní vztah účastníků k faktickému výkonu závislé práce. Soud o tomto primárně ani nerozhodoval, šlo o jednu ze souvisejících otázek a soud chtěl takovým přirovnáním pouze umocnit slabší pozici žalobce ve smluvním vztahu. Navíc soud v rozsudku neopřel svůj závěr o to, že by vztah

účastníků vykazoval znaky závislé činnosti, ale o to, že žalovaná jednala nepoctivě, když přinutila (svou součinnost podmínila) žalobce vrátit to, co mu podle smlouvy náleželo, tedy odměnu. Sama žalovaná pak přirovnává vztah účastníků založený smlouvou o spolupráci k pracovněprávnímu vztahu, když uváděla, že ustanovení čl. 6.2 umožňovalo stranám využít institut jakési zkušební doby, což je institutem pracovního práva. Avšak dle pracovního práva sice lze ukončit pracovní poměr ve zkušební době, toto právo zaměstnavatele ale nezakládá právo požadovat vrácení již vyplacené odměny. Žalobce je přesvědčen, že došlo ustanovením čl. 6.2 smlouvy k obcházení zákona. Podstatou zkušební doby uvedené v čl. 6.2 bylo, že se žalovaná měla možnost rozhodnout, zda je s žalobcem spokojená nebo ne. To je právem žalované. Žalobce ale nemůže souhlasit s tím, že žalobce na základě smlouvy přijímal plnění - sjednanou odměnu s rizikem, že tuto odměnu bude muset vrátit, když dojde ve zkušební době k ukončení smlouvy. K vyplácení odměn docházelo řádným převodem celé částky, nejednalo se o vystavení zálohových faktur, u kterých se předpokládá možnost korekce v případě potřeby. Vyplácení smluvní odměny nemá s prozatímností nic společného a s takovou prozatímností nepočítá ani smlouva uzavřená mezi účastníky, ani Směrnice pro evidenci profesionálních a neamatérských smluv. Nelze se pak ztotožnit s námitkou žalované, že bylo součástí rizika žalobce, že bude svou činnost pro žalovanou provádět případně zcela zadarmo. Žalobce je přesvědčen, že je naopak součástí podnikatelského rizika velkoklubu, který má možnost si jednotlivé hráče vybírat, že výběr profesionálního hráče není správný. Je však v rozporu s dobrými mravy, aby negativní dopady nesprávného rozhodnutí žalované nesl žalobce a musel vrátit odměnu, která mu podle smlouvy náležela. Žalobce se ve vyjádření důrazně ohradil proti tomu, že by ustanovení bodu 6.2 smlouvy on nebo jeho agent sami navrhli. Žalovaná v průběhu řízení tvrdila, že ujednání obdobné čl. 6.2 smlouvy uzavírá s jinými fotbalisty a je tedy zřejmé, že toto ustanovení do smlouvy bylo začleněno na základě požadavku žalované. Není-li tomu tak, mohla to žalovaná lehce prokázat tím, že by předložila smlouvy uzavřené s jinými fotbalisty, to ale odmítla. Žalobce je přesvědčen, že na straně žalované zcela chybí jakýkoliv právní nárok na vrácení sjednané odměny. Ze strany žalobce nedošlo k žádnému porušení smlouvy ani právní povinnosti nebo způsobení škody žalované. Právním titulem zaplacení částky 720.000 Kč žalobcem není dohoda o ukončení smlouvy, neboť je nepochybné, že bez existence sporného ustanovení čl. 6.2 smlouvy by nikdy nemuselo k uzavírání dohody o ukončení dojít. Navíc si zaplacení uvedené částky žalovaná vynucovala již před uzavřením dohody o ukončení smlouvy o spolupráci. Pokud žalovaná namítala, že se nejedná o bezdůvodné obohacení, odkázal žalobce na to, že v žalobě není nutné uvedení právní kvalifikace, ale je dána povinnost žalobce vylíčit skutek, což se v daném případě stalo. Konečně pokud jde o důkazní návrhy, jež žalovaná v průběhu řízení učinila, zde se žalobce ztotožňuje s tím, že jsou nadbytečné, neboť skutkový stav byl prokázán jinými důkazy a navíc pokud žalovaná důkaz výsledky svědků K[] a D[] navrhovala, neuvedla žádné zdůvodnění, k prokázání čeho mají být tito svědci vyslechnuti. Navrhl, aby byl rozsudek jako správný potvrzen.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (zák. č. 99/1963 Sb.) ve znění účinném v době vydání tohoto rozhodnutí (dále jen o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolatelka uplatnila v odvolání přípustné odvolací důvody ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 písm. c) d) e) a g) o. s. ř.

Soud prvního stupně vycházel z takto zjištěného skutkového stavu:

Účastníci uzavřeli dne 1. 7. 2013 smlouvu o spolupráci při výkonu sportovní činnosti, v níž se žalobce zavázal, že bude pro žalovanou na základě této smlouvy vykonávat činnost profesionálního hráče fotbalu v období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014. Dohodli se na tom, že žalobce bude pobírat od podpisu smlouvy základní měsíční odměnu ve výši 120.000 Kč (čl. 3.1 smlouvy). Přičemž se žalobce zavázal, že příslušnou daň z příjmu z vyplácených dohodnutých odměn podle této smlouvy, jakož i odpovídající zdravotní pojištění a sociální zabezpečení související s vyplácenými odměnami bude podle této smlouvy platit sám ze svého (čl. 3.3 smlouvy). Žalobce se dále, kromě k jiným povinnostem týkajícím se přímo sportovní činnosti, zavázal, že po dobu trvání této smlouvy nebude uzavírat jakoukoliv smlouvu týkající se nebo související s výkonem činnosti profesionálního hráče fotbalu, uzavřít by takovou smlouvu mohl pouze s předchozím písemným souhlasem žalované pod sankcí neplatnosti takové smlouvy, uzavřené bez souhlasu a zavázal se provozovat jinou výdělečnou činnost po dobu trvání této smlouvy jen s předchozím písemným souhlasem žalované (čl. 4.2 smlouvy). Konečně bylo mezi účastníky ujednáno, že žalovaná má právo ukončit smlouvu k 31. 12. 2013 s tím, že žalobce bude uvolněn z klubu až po úhradě částky na účet žalované, která se rovná vyplaceným základním měsíčním odměnám hráči ze strany klubu od 1. 7. 2013 do ukončení smlouvy (čl. 6.2 smlouvy). Od 1. 7. 2013 plnil žalobce povinnosti dle této smlouvy. Dopisem ze dne 3. 12. 2013 sdělila žalovaná žalobci, že podle čl. 6.2 smlouvy s žalobcem ukončuje ke dni 31. 12. 2013 smlouvu a současně jej upozornila na to, že k jeho uvolnění z klubu dojde až po zaplacení částky 720.000 Kč na účet žalované. Žalobce s ukončením smlouvy ke dni 31. 12. 2013 souhlasil, odmítl však vrátit odměny za období od 1. 7. 2013 do konce roku 2013. Požádal FAČR o uvolnění transfer karty, aby mohl pokračovat ve své sportovní kariéře, s negativním výsledkem. Žalovaná podmiňovala spolupráci při uvolnění transfer karty na registračním oddělení FAČR zaplacením částky 720.000 Kč. Poté žalobce žalované celou částku 720.000 Kč ve dnech 19. 2. až 21. 2. 2014 zaplatil. Nato, dne 20. 2. 2014, byla mezi účastníky uzavřena dohoda o ukončení profesionální smlouvy ke dni 31. 12. 2013, přičemž tato dohoda byla zaregistrována 21. 2. 2014, žalobci byla vydána transfer karta. Žalobce se poté po žalované domáhal vrácení zaplacené částky 720.000 Kč v rámci rozhodčího řízení FAČR návrhem ze dne 27. 3. 2014. Rozhodčím nálezem Sboru rozhodců FAČR, ze dne 12. 9. 2014, č. j. SR/FAČR/AK/4/14 byla rozhodčí žaloba žalobce vůči žalované o zaplacení částky 720.000 Kč s příslušenstvím zamítnuta a rozhodnuto o povinnosti žalobce zaplatit žalované náhradu nákladů řízení. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí projednala Arbitrážní komise FAČR a rozhodčím nálezem ze dne 12. 8. 2015 č. j. AK/4/14 shora specifikovaný rozhodčí nález ze dne 12. 9. 2014 potvrdila a uložila žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení.

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud se s ním ztotožňuje a při právním hodnocení věci z něj vychází, neboť zjištěný skutkový stav umožňuje o věci rozhodnout. Není důvodná námitka žalované, že soud prvního stupně postupoval nesprávně, pokud nevyslechl navrhované svědky, a to sportovního ředitele žalované M. D. a agenta žalobce Ing. K. Tito svědci dle tvrzení žalované měli být vyslechnuti k okolnostem uzavření smlouvy. Odvolací soud má ve shodě se soudem prvního stupně za to, že tyto svědecké výpovědi jsou nadbytečné, když provedenými důkazy byly podstatné skutečnosti již prokázány. Smluvní ujednání obsažené v čl. 6.2 smlouvy je v písemné smlouvě účastníků formulováno zcela jasně (ostatně žalovaná se podle něj plně zachovala). Není tedy dán žádný důvod ke zjišťování okolností tohoto ujednání, když žádný z účastníků ani netvrdí, že by nebylo míněno vážně. Měli-li by svědkové vypovídat o tom, že obdobná ujednání

obsahují i jiné smlouvy uzavírané s jinými sportovci, taková skutečnost, i kdyby byla prokázána, nemá vliv na posouzení platnosti ujednání. Navíc žalovaná mohla tuto jí tvrzenou skutečnost prokázat listinnými důkazy, o nichž tvrdila, že je má k dispozici (což by bylo nepochybně hospodárnější než výslech svědků), takové důkazy ale nepředložila. Pokud žalovaná naznačovala, že toto ujednání navrhl do smlouvy zahrnout agent žalobce (žalobce toto tvrzení popíral), ani kdyby tomu tak bylo, neměla by tato skutečnost na rozhodnutí vliv, jak bude vysvětleno níže. Jako nadbytečný pak odvolací soud hodnotí i žalovaným navrhovaný výslech žalobce, neboť žalobce veškerá svá tvrzení uvedl v žalobě a nelze předpokládat, že by se od nich odchýlil.

Byť to v odvolání výslovně napadáno není, považuje odvolací soud za nutné vyjádřit se ke správnému závěru soudu prvního stupně, že v dané věci je dána pravomoc soudu. V řízení před soudem prvního stupně totiž žalovaná namítala, že projednávaná věc do pravomoci soudů nepatří. Odvolací soud podotýká, že obdobná problematika byla již judikaturou vyřešena a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 3200/2015. V tomto rozhodnutí bylo vysloveno, že v ustanovení § 8 o. s. ř., platného do 31. 12. 2013, bylo stanoveno, že pokud mělo být před řízením u soudu provedeno řízení u jiného orgánu, mohly soudy jednat jen tehdy, nebyla-li věc v takovém řízení s konečnou platností vyřešena. Toto ustanovení upravovalo tzv. dělenou pravomoc, kdy u věcí uvedených v § 7 odst. 1 o. s. ř. upravujícího pravomoc soudu byla pravomoc rozdělena mezi nesoudní orgán a soud tak, že nejprve měl jednat ve věci nesoudní orgán a nevyřešil-li věc, mohl pak ve věci jednat soud. Dělenou pravomoc podle § 8 o. s. ř., může stanovit pouze zákon, nikoliv stanovy. Nestanoví-li tak zákon, nelze účastníkovi odepřít v majetkovém sporu mezi členy sdružení (zde FAČR) právo na přístup k soudu. V dané věci žádný zákon, a to ani zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, platný v rozhodné době (do 31. 12. 2013), nestanovil, že ve sporech mezi členy občanského sdružení má nejprve rozhodovat orgán sdružení, a teprve pokud by věc v takovém řízení s konečnou platností vyřešena nebyla, že může jednat soud. S účinností od 1.1.2014 pak byl § 8 o.s.ř. zrušen, takže dělená pravomoc nepřipadá v úvahu. Žalobce má tedy právo uplatnit svůj majetkový nárok vůči žalované u soudu. Odvolací soud tedy ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že je v projednávané věci dána pravomoc soudu. Jestliže je dána pravomoc soudu, je zcela nedůvodná další námitka žalované vznesená v řízení před soudem prvního stupně, že projednání věci brání rozhodnutí spolkových orgánů.

Odvolací soud se zabýval tím, podle jakého právního předpisu vztah účastníků posuzovat. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí zmiňuje ustanovení obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. (dále jen „obch. zák.“). Odvolací soud ale dospěl k závěru, že o obchodně závazkový vztah se mezi účastníky nejedná. Nebylo zjištěno, že by žalobce, jako profesionální hráč, byl podnikatelem ve smyslu § 2 odst. 2 obch. zák., a že by byly splněny i další náležitosti relativního obchodu ve smyslu § 261 odst. 1 obch. zák. Nemůže se jednat o kombinovaný ani typový obchod ve smyslu § 261 odst. 3 6 obch. zák., resp. o fakultativní obchod ve smyslu § 262 obch. zák. (srov. Karel Marek, Obecná úprava obchodních závazkových vztahů, Právní fórum, r. 2009, čís. 3, str. 101). I když je tedy žalobce nutno považovat za osobu samostatně výdělečně činnou, nejedná se ve vztahu účastníků o obchod, a proto je nutno jejich smlouvu a jejich vztah posuzovat podle ustanovení občanského zákoníku (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 23 Cdo 3568/2009).

S problematikou podle jakého zákonného ustanovení věc posuzovat souvisí i výtky žalované vůči soudu prvního stupně ohledně obdobnosti vztahu účastníků s pracovně

právním vztahem. V této souvislosti upozorňuje odvolací soud na závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011, kde nejvyšší soud dovodil, že profesionální sportovec je osobou samostatně výdělečně činnou. V rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že spornost řešení obdobných právních vztahů jako v daném případě je dána zejména absencí zvláštní zákonné úpravy, která by náležitě zohledňovala specifika činnosti profesionálních sportovců. Je totiž skutečností, že oblast profesionálního sportu je právně velmi nejasněná a v praxi ani v doktríně není postaveno najisto, které z možných řešení nejlépe odpovídá znění a smyslu zákonné úpravy. Na straně jedné je pravdou, že vnější znaky činnosti profesionálního sportovce se velmi podobají klasickému pracovnímu poměru (sportovec pracuje pouze pro jediného zaměstnavatele, dostává od něj pracovní pomůcky apod.). Současně je však zřejmé, že jednoznačné podřazení do režimu zákoníku práce v jeho stávající podobě, založené na kogentních ustanoveních, by značně ohrozilo samotnou existenci profesionálního sportu, a také i pro jednotlivé sportovce by se jevílo jako velmi nevýhodné. Je např. obtížně představitelné, že by profesionální sportovec mohl ukončit vztah ke svému klubu jednostrannou výpovědí (tzn. že by následně mohl přestoupit zadarmo do jiného klubu, ačkoliv klub předchozí jej vychoval, resp. koupil), anebo že by na činnost sportovců byla aplikovatelná všechna ustanovení týkající se pracovní doby (včetně přesčasů) či omezení stanovených pro uzavírání pracovních smluv na dobu určitou (§ 39 zákoníku práce) apod. Za této situace nejvyšší soud musel přistoupit k použití obecnějších právních principů *in dubio mitius*, resp. *in dubiis contra fiscum*. Pokud je totiž činnost profesionálních sportovců natolik nejasněná a právně v podstatě neupravená, nemůže správní soud, na jehož rozhodovací činnost se také vztahuje čl. 4 Ústavy (Základní práva a svobody jsou po ochranou soudní moci.), použít bez dalšího výklad, který je zjevně nevýhodný a nechtěný pro obě strany daného smluvního vztahu, tzn. pro sportovce i jeho klub.

Soud prvního stupně posuzoval vztah účastníků podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2014. S posouzením podle tohoto právního předpisu se odvolací soud neztotožňuje. Právní vztah mezi účastníky vznikl 1. 7. 2013 a skončil k 31. 12. 2013, tedy za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Podle § 3028 zákona č. 89/19/2012 Sb., odst. 1 se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle tohoto ustanovení odstavce druhého platí, že není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. V projednávané věci vztah mezi účastníky vznikl (uzavřením smlouvy) za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a předmětem tohoto řízení jsou práva a povinnosti vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, neboť příčinou vzniku bezdůvodného obohacení žalované bylo jednání žalované (ukončení smlouvy ke konci roku 2013), k němuž došlo před 1.1.2014. Odvolací soud je tudíž přesvědčen o tom, že projednávanou věc je nutno posoudit podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (dále jen „obč. zák.“).

Smlouva o spolupráci při výkonu sportovní činnosti, která byla mezi účastníky uzavřena, není smluvním typem, který by byl v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb. zvlášť upraven. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že se jedná o tzv. smlouvu nepojmenovanou ve smyslu ustanovení § 51 obč. zák. Podle tohoto ustanovení mohou účastníci uzavřít i takovou smlouvu, která není zvlášť upravena; smlouva však nesmí odporovat obsahu nebo účelu toho zákona. Podle § 39 obč. zák. pak platí, že neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází, anebo se přičí dobrým mravům.

Obecně lze říci, že smlouva o spolupráci při výkonu sportovní činnosti, tak jak byla mezi účastníky uzavřena, neodporuje obsahu, ani účelu zákona, s výjimkou ustanovení čl. 6.2, který je nutno podrobit podrobnějšímu zkoumání.

V čl. 6.2 si účastníci dohodli, že společnost (žalovaná) má právo ukončit smlouvu k 31. 12. 2013, přičemž hráč (žalobce) bude uvolněn z klubu až po úhradě částky na účet společnosti, tato se rovná vyplaceným základním měsíčním odměnám hráči ze strany klubu od 1. 7. 2013 do ukončení smlouvy. Pokud jde o ujednání účastníků smlouvy o tom, že žalovaná má právo jednostranně ukončit smlouvu k 31. 12. 2013, zde má odvolací soud za to, že toto ujednání svým obsahem ani účelem zákonu neodporuje. Vyjadřuje smluvní volnost účastníků, byť je zde zakotveno jednostranné právo žalované ukončit smlouvu, aniž by tomu odpovídalo právo hráče k ukončení smlouvy. Toto ujednání umožňuje žalované, v případě, že dospěje ve stanovené době k závěru, že hráč pro ni není dostatečně přínosný, smlouvu ukončit. Jestliže se účastníci na možnosti takového jednostranného ukončení dohodli, neodporuje takováto dohoda obsahu ani účelu zákona a není ani v rozporu s dobrými mravy. Žalované umožní vyvázat se případně z pro ni nevýhodné smlouvy, přičemž hráč je s takovouto možností předčasného ukončení smlouvy srozuměn. Toto ujednání tedy odvolací soud hodnotí jako platné.

Jinak je tomu ale u věty druhé tohoto čl. 6.2 smlouvy, kde se účastníci dohodli na tom, že hráč bude uvolněn z klubu (rozumí se po jednostranném ukončení ze strany žalované k 31.12.2013), až poté, kdy uhradí žalované veškeré odměny, které od 1. 7. 2013 do konce roku 2013 od ní jako dohodnutou odměnu obdržel. Na tomto místě odvolací soud odkazuje na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 729/06 podle nichž vyslovení závěru, že právní úkon není v souladu s dobrými mravy, nebrání skutečnost, že úkon byl výsledkem svobodného ujednání mezi účastníky a není též rozhodné, kdo případný rozpor s dobrými mravy způsobil, či zda některá ze stran byla při uzavírání smlouvy v dobré víře. Zásada smluvní volnosti se projevuje mimo jiné v možnosti svobodně určit obsah smlouvy. I smluvní volnost vyjádřená v určitém právním úkonu však podléhá posouzení podle ustanovení § 39 obč. zák., a proto nelze dospět k závěru, že obsah právního úkonu nemůže být v rozporu s dobrými mravy jen proto, že byl výsledkem konsensu smluvních stran. Z tohoto závěru Ústavního soudu tedy vyplývá, že byť nastal mezi účastníky ohledně určitého ujednání konsenzus, nebrání to tomu, aby soud přezkoumal toto ujednání z hlediska toho, zda takové ujednání nebylo v rozporu s dobrými mravy.

Dle § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Podle § 39 obč. zák. je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům. Citovaná ustanovení občanského zákoníku používají relativně neurčitý pojem "dobré mravy". "Dobré mravy" jsou souhrnem etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Tento obecný horizont, který vývojem společnosti rozvíjí i svůj morální obsah v prostoru a čase, musí být posuzován z hlediska konkrétního případu a také právě v daném čase, na daném místě a ve vzájemném jednání účastníků právního vztahu (usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 249/97, Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. č. 10, usnesení č. 14, str. 383). Ustanovení § 3 obč. zák. poskytuje obecnému soudu možnost volné úvahy. Posouzení jednání jako odporujícího dobrým mravům je věcí volné úvahy soudů, která

ovšem nesmí vybočit ze zákonem stanovených mezí. Úvaha soudu založená na aplikaci ust. § 3 odst. 1 obč. zák. musí být také v každém konkrétním případě podložena konkrétními zjištěními, z nichž plyne, že výkon práva je v rozporu s dobrými mravy (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 528/99, Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. č. 23, nález č. 126, str. 217). Platí, že práva a povinnosti musí být vykládány především ve shodě s Listinou základních práv a svobod a současným ústavním pořádkem v souladu s dobrými mravy a spravedlností. Občanský zákoník klade navíc důraz na poctivost jednání osob soukromého práva, na presumpci a ochranu jejich dobré víry, zákaz zneužití soukromých práv a ochranu slabší strany. Výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění. Dle ustanovení § 6 tohoto zákona má každý povinnost jednat v právním styku poctivě. Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu. Zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

V projednávaném případě bylo prokázáno, že ve druhé větě čl. 6.2 smlouvy si účastníci dohodli, že žalobce bude uvolněn z klubu (po jednostranném předčasném ukončení smlouvy ze strany žalované) až poté, kdy vrátí veškeré odměny, které mu byly za celé dosavadní působení v klubu vyplaceny. Jinak řečeno, bylo ujednáno, že v případě, že se žalovaná rozhodne z jakéhokoliv důvodu nebo i bezdůvodně k 31. 12. 2013 smlouvu ukončit (důvody ukončení smlouvy k tomuto datu nemusela žalovaná podle znění smlouvy uvádět), je žalobce povinen vrátit veškeré odměny, jež od žalované za celou dobu působení v klubu obdržel. Nastala by tak situace, že i když si žalobce plnil všechny povinnosti dle smlouvy uzavřené mezi účastníky, pouze na základě jednostranného rozhodnutí druhé smluvní strany (žalované) by se dostal do situace, kdy by tak činil, aniž by se mu za to dostalo jakéhokoli finančního plnění, přestože při uzavření smlouvy se strany na finančním plnění za výkon profesionální sportovní činnosti dohodli. Za podstatné považuje odvolací soud v této souvislosti i další ujednání smlouvy, podle nichž žalobce po trvání této smlouvy mohl uzavírat jakoukoliv jinou smlouvu, týkající se nebo souvisící s výkonem činnosti profesionálního hráče fotbalu, pouze s předchozím písemným souhlasem žalované pod sankcí neplatnosti. Rovněž byl dle smlouvy povinen neprovozovat jinou výdělečnou činnost po dobu trvání smlouvy, ledaže by k tomu měl souhlas žalované. Jinak řečeno, žalobce se zavázal k tomu, že po dobu trvání smlouvy nebude provozovat ani svoji profesionální sportovní činnost, ani jinou výdělečnou činnost (jedině se souhlasem žalované). Žalobce podle tohoto smluvního ujednání postupoval a žádnou jinou profesionální sportovní, ani jinou výdělečnou činnost neprovozoval (vzhledem k dohodnuté odměně, která mu byla vyplácena, neměl žádný důvod žádat žalovanou o umožnění jiné výdělečné činnosti). Odměna dohodnutá v profesionální smlouvě mezi účastníky v částce 120.000 Kč měsíčně, byla v období od 1.7.2013 do konce roku 2013 jeho jediným příjmem. Tato skutečnost byla žalované známa, neboť zcela jasně vyplývala ze znění smlouvy. Ve smlouvě se pak žalobce zavázal i k tomu, že z vyplácených dohodnutých odměn je povinen platit příslušnou daň z příjmů, zdravotní pojištění, sociální zabezpečení souvisící s vyplácenými odměnami (čl. 3.3 smlouvy). Za těchto prokázaných okolností je ujednání, že všechny vyplácené odměny musí žalobce při jednostranném ukončení smlouvy ze strany žalované vrátit, v rozporu s dobrými mravy. Žalobce totiž staví do situace, kdy přestože si plní veškeré povinnosti, vykonává výhradně sportovní činnost, a to pouze pro žalovanou, z vyplácené odměny zaplatí veškeré daně a zákonná pojištění státu, musí veškerá plnění, jež si svou činností „vydělal“, vrátit žalované. Žalobce se tímto smluvním ujednáním dostal v podstatě do situace otroka, který vykonává své pracovní (smluvní) povinnosti bez jakéhokoli protiplnění, tedy zdarma. Takové ujednání

považuje odvolací soud za zcela v rozporu s dobrými mravy. Došlo jím ze strany žalované ke zneužití práva, neboť jí dávalo možnost na základě svého jednostranného a nezdůvodněného rozhodnutí ukončit smlouvu s tím důsledkem, že obdrží plnění, jež žalobci za celou dosavadní dobu trvání smlouvy vyplatila; tedy že profesionální činnost žalobce pro ni obdrží zcela zdarma. Této možnosti žalovaná využila. Rozpor s dobrými mravy je dále umocněn specifikem profesionálního provozování sportu - fotbalu, kdy FAČR vede registr smluv mezi kluby a hráči a pokud je smlouva zaregistrována, je nutno její ukončení nejprve zaznamenat do tohoto registru a teprve poté je hráči vydána tzv. transfer karta, s níž může případně uzavřít další profesionální smlouvu. Jak bylo v projednávané věci prokázáno, bez souhlasu druhé smluvní strany (zde žalované) neprovede FAČR registraci ukončení smlouvy. Toto specifikum bylo žalované při uzavírání smlouvy s žalobcem známo a pro případ, kdy by žalobce nechtěl ujednání věty druhé čl. 6.2 smlouvy splnit, počítala s tím, že neumožní registraci ukončení smlouvy a tak žalobce vlastně donutí pro něj nevýhodné ujednání splnit. Shora popsany záměr žalované (s nímž dopředu při uzavření smlouvy počítala) jasně vyplývá ze smluvního ujednání kde se hovoří o „uvolnění“ z klubu.

Ujednání čl. 6.2 je rovněž v rozporu s Listinou základních práv a svobod, a to konkrétně s čl. 26 odst. 3 Listiny, podle něhož má každý právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací. V důsledku předmětného ujednání žalobce, přestože pro žalovanou „pracoval“ (vykonával profesionální sportovní činnost), neměl za to obdržet žádné finanční prostředky. Je pak v rozporu i s čl. 28 Listiny podle něhož mají zaměstnanci právo na spravedlivou odměnu za práci. Byť v daném případě žalobce není zaměstnancem žalované, předmětným ujednáním by nastala situace, kdy za svou profesionální činnost by neobdržel žádnou odměnu.

Žalovaná namítala, že smlouva byla včetně čl. 6.2 účastníky dobrovolně uzavřena, a to za přítomnosti agenta žalobce, jehož povinností bylo žalobci při uzavírání smlouvy radit. Za těchto okolností je dle žalované odpovědností žalobce, že pro něj nevýhodnou smlouvu podepsal a tuto smlouvu je povinen splnit. Odvolací soud je přesvědčen, že zásada, že smlouvy se mají plnit, má být dodržována. Tato zásada, ale počítá s tím, že smlouvy jsou uzavírány poctivě, tak, aby neobcházely zákon a nebyly v rozporu s dobrými mravy. Jestliže je uzavřena smlouva, která je v hrubém rozporu s dobrými mravy, tak jak je tomu i v daném případě, je odvolací soud přesvědčen, že hledisko dobrých mravů má přednost. Dále skutečnost, že uzavření smlouvy byl přítomen agent žalovaného, nic nemůže změnit na skutečnosti, že smlouva je v tomto konkrétním ujednání v rozporu s dobrými mravy. Tento agent sám smlouvu neuzavíral, k ničemu se nezavázal, ve smlouvě jako účastník smlouvy nefiguruje. I z tohoto důvodu považoval odvolací soud za nadbytečné provádět žalovanou navrhovaný výslech tohoto agenta. I kdyby agent potvrdil tvrzení žalované (které žalobce zpochybňuje), že ustanovení čl. 6.2 navrhl přímo tento agent, nic by to neměnilo na skutečnosti, že toto ujednání je v rozporu s dobrými mravy.

Žalovaná dále namítala, že předmětným ujednáním nevznikla žalobci žádná újma, neboť v klubu mohl působit dál jako profesionální hráč dle uzavřené smlouvy. S tímto argumentem se odvolací soud neztotožňuje. Jestliže se účastníci dohodli, že žalovaná může jednostranně smlouvu ukončit ke konci roku 2013, a k tomuto jednostrannému právnímu úkonu došlo, je nutno vycházet z toho, že smlouva byla ukončena (pozbyla platnosti). Není tedy dán žádný právní důvod, na základě kterého by mohl žalobce dále v klubu působit. Rozhodně by v klubu dál nemohl působit jako profesionální hráč, tedy hráč, který by měl právo na plnění ze smlouvy, když tato smlouva by ke konci roku 2013 zanikla. Ze znění

smlouvy pak nevyplývá ani to, že by mohl v klubu nadále působit jako hráč amatérský. Pokud se v druhé větě čl. 6.2 hovoří o uvolnění z klubu, v celém kontextu smlouvy i pravidel FAČR týkajících se registrací profesionálních smluv, mělo toto ujednání ten smysl, že žalovaná dá souhlas k registraci ukončení smlouvy teprve po vrácení odměn žalobcem. Na registraci ukončení smlouvy měl nepochybně zájem výhradně žalobce (nikoli žalovaná), který bez této registrace a následného vystavení tzv. transfer karty, nemohl profesionálně působit v jiném klubu. Za situace, kdy smlouva účastníků byla ke konci roku 2013 ukončena, by tak byl zcela bez možnosti příjmu ze své profesionální sportovní činnosti, která je zdrojem jeho příjmů. Právě těmito okolnostmi, s nimiž žalovaná předem při uzavírání smlouvy počítala (jak vyplývá z textu druhé věty čl. 6.2 smlouvy), byl žalobce donucen k vrácení vyplacených odměn.

Odvolací soud považuje za nedůvodnou námitku žalované, že příčinou zaplacení žalované částky žalobcem byla dohoda o ukončení smlouvy ze dne 20.2.2014. Uzavření této dohody bylo naopak důsledkem toho, že žalobce na základě druhé věty čl. 6.2 smlouvy plnil.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že ujednání věty druhé čl. 6.2 smlouvy uzavřené mezi účastníky se přičítá dobrým mravům, neboť zbavuje žalobce práva na odměnu za výkon profesionální sportovní činnosti a staví jej do pozice člověka, který ačkoliv plní své povinnosti ze smlouvy, nemá možnost jiného příjmu a odvádí z vyplacené odměny veškeré státem stanovené dávky, musí v nezmenšené míře odměnu vrátit a svou profesionální činnost tak vykonává zcela zdarma. Ujednání je proto podle § 39 obč. zák. neplatné. Na tomto místě odvolací soud podotýká, že důvod neplatnosti se vztahuje pouze k ujednání v čl. 6.2 věta druhá profesionální smlouvy, a proto je smlouva neplatná pouze v této části (§ 41 obč. zák.), neboť tuto část smlouvy lze od ostatního obsahu oddělit. Na základě tohoto neplatného ujednání zaplatil žalobce žalovanému 720.000 Kč. Podle § 451 odst. 2 obč. zák. je bezdůvodným obohacením majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. V projednávané věci žalobce plnil žalované výše uvedenou částku na základě smluvního ujednání, které je absolutně neplatné. Žalovaná tak získala na úkor žalobce bezdůvodné obohacení v částce 720.000 Kč. Podle § 451 odst. 1 obč. zák. musí toto obohacení vydat. Soud prvního stupně tedy zcela správně žalobě vyhověl.

Soud prvního stupně pak správně rozhodl i o příslušenství nároku. Žalobce se po žalované domáhal vrácení částky 720.000 Kč, a to v rozhodčím řízení před orgány FAČR. Nejpozději se žalovaná mohla dozvědět o požadavku na zaplacení částky při ústním jednání v rámci tohoto řízení dne 27.8.2014. Je tedy namístě vycházet z toho, že o plnění žalobce požádal nejpozději k tomuto dni a od následujícího dne byla žalovaná s plněním v prodlení. Výše úroku z prodlení pak odpovídá vládnímu nařízení č. 351/2013 Sb.

Z těchto všech důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (výrok I.) jako správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.)

Potvrzen byl rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. V řízení byl plně úspěšný žalobce, má proto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Výši těchto nákladů soud prvního stupně zcela správně vypočetl a odvolací soud pro stručnost odkazuje na tento správný výpočet, uvedený v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř.. V odvolacím řízení byl plně úspěšný žalobce, má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty jsou tvořeny náklady na právní zastoupení, a to odměnou za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalované a účast u jednání odvolacího soudu a půl úkonu za účast u vyhlášení rozsudku) po 11.180,- Kč, dále 3 režijními paušály po 300 Kč a DPH z těchto částek (6.058,50 Kč). Celkem činí účelně vynaložené náklady žalobce v odvolacím řízení po zaokrouhlení na celé koruny částku 34.909 Kč a tuto částku je žalovaná povinna zaplatit v třicetidenní lhůtě k rukám právního zástupce žalobce. Delší než zákonná lhůta byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., vzhledem k výši částky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Mladé Boleslavi. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 14. února 2017

JUDr. Hana Tichá v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Kuchtová